

színek közötti vibrálás, *oszillálás* kivehetetlenné, homályossá teszi a kockák és a színek határvonalait, keretét. A két szín (fekete és fehér vagy vörös és fehér) nemcsak különbözik, de egymásra is vetül ebben az érzéki csalódásban. A felcserélhető, a szerepszerű funkcióként szolgáló *pepita ruha* Anna helyettesíthetlenségének jelvéé válik, a metafora idiómává, miközben a ruha látványa felszín és narratív emlékezet a batyu kapcsán is elemzett feszültségét példázhatja. Fontos még a morál ugyancsak fekete-fehérre épülő szimbolikájának következetes kibillentése a látás topológiája révén, amellyel a hazafias és a nemzetközi humanizmus által is „színvallásra” készítetett Kosztolányi *Édes Annája* – kissé sommásan szólva – azt sugallja, hogy egyrészt semmi sem fekete-fehér, másrészt, hogy minden csak fekete és fehér (annyiban legalábbis bizonyosan, hogy fehér alapon fekete, továbbá, hogy a fekete a szín hiánya, a fehér pedig az összes szín színe).

